

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτησίᾳ δρ. 12.—	Ἐτησίᾳ φρ. 20. 15.—
Ἑξαμηνίᾳ 6,50	Ἑξαμηνίᾳ 8.—
Τριμηνίᾳ 3,50	Τριμηνίᾳ 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἡμέρας τοῦ μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουλίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα προσηγομένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 34

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὸ ἀπαιτεῖ κάποια τέχνη, γιὰτὶ δὲν ἐξουσιάζει κανεὶς οὔτε τὸν ἥλιο, οὔτε τὴν βροχὴν, οὔτε τὸν ἀέρα. Ὁ Πέτρος Ἀκκὴν ἦταν μάστορ τῆς αὐτῆς τέχνης. Ποτὲ τὰ λουλούδια τοῦ δὲν ἀνοιγαν νωρίτερα ἢ ἀργότερα. Μὰ καὶ πόσες φροντίδες, πόση ἐργασία γιὰ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα!

Ἡμαστέ τὴν ὥραν στίς 5 Αὐγούστου καὶ τὰ φυτὰ μας πῆγαιναν λαμπρά. Στὸ περιβόλι, στὸ ὑπαίθρο, οἱ μαργαρίτες ἐδειχναν τὰ μπουμπούκια τοὺς ἑτοιμαζομένους, καὶ στίς σέρρες ἢ στὰ γυαλόπιτα, ποὺ τὰ τζάμια τοὺς ἦταν ἀσπρισμένα μετ' ἀσβέστη, γιὰ νὰ μετριάζεται τὸ φῶς, φούξιες καὶ ροδοδάφνες ἀρχίζαν νάνθιζον. Ἐσχημάτιζαν μεγάλους θάμνους ἢ πυραμίδες μετ' μπουμπούκια ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τὸ θέαμα ἦταν ἐξοχὸ καὶ συχνὰ ἔδλεπα τὸν πατέρα νὰ τρέβη τὰ χέρια τοῦ μ' εὐχαρίστηση.

— Θὰ πιάσουμε πολλὰ λεπτὰ! ἔλεγε τὰ παιδιὰ του.

Καὶ λογάριζε, γελῶντας σιγά, πόσα θὰ κέρδιζε ἀπὸ τὴν πούληση τῶν λουλουδιῶν του.

Εἶχαμε ἐργασθῇ πολὺ γιὰ νὰ φθάσουμε ὡς ἐδῶ, χωρὶς νάναπαυόμαστε οὔτε κἀν τὴν Κυριακὴν. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ὥραν ἦταν ἑτοιμα καὶ τακτικά, ἀπορροαίσθηκε, γιὰ νὰ ξεσκάσουμε λίγο, νὰ κάμω ὅλοι νὰ φάμε, τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, στὸ Ἀρκιέγ, στὸ σπίτι ἐνδοξοῦ τοῦ πατέρα, περβολάρη σὰν κι' αὐτόν. Κι' ὁ Κἄκης ἀκόμα θάρχουνταν μαζί μας. Θὰ ἐργαζόμεστε ὡς τίς τέσσερες τάπογεμα, ἔπειτα θὰ κλειδώναμε καὶ θὰ φεύγαμε. Στὸ Ἀρκιέγ θὰ φθάναμε στίς πέντε, θὰ τρώγαμε κι' ἀμέσως θὰ γυρίζαμε γιὰ νὰ κοιμηθῶμε νωρίς καὶ νὰ ξυπνήσουμε τὴν Δευτέρα πρωΐ, φρέσκοι καὶ καλοδιάθετοι.

Τί χαρά!

Ἐγιναν ὅλα ὅπως τὰ εἶπαμε καὶ λίγα λεπτὰ ὕστερ' ἀπὸ τίς τέσσερις, ὁ πατέρας ἐγύριζε τὸ κλειδί στὴν κλειδαριὰ τῆς μεγάλης πόρτας.

— Ἐκινούμε ὅλοι! εἶπε παιδρά.

— Κάπη, ἐμπρός!

Καὶ πιάωντας τὴ Λίτσα ἀπὸ τὸ χεῖρ ἄρχισαν νὰ τρέχουν μαζί της, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὰ χαρούμενα γαυγίσματα τοῦ Κάπη, ποὺ πηδοῦσε τριγύρω μας. Ἴσως θὰ ἐνόμιζε πὼς βγαίναμε γιὰ ταξίδι μακρυνὸ καὶ πὼς γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ γυρίζαμε ἔτσι στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἄρρεσε βέβαια καλύτερα παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ στενοχωρεῖται στὸ σπίτι.

Φορούσαμε ὅλοι τὰ καλά μας ρούχα, τὰ κυριακάτικα, καὶ φαίνεται πὼς θὰ φαντάζαμε, γιὰτ' ἦταν ἄνθρωποι ποὺ γύριζαν στὸ πέρασμά μας καὶ μᾶς ἔβλεπαν. Δὲν ξέρω πὼς ἤμουν ἐγὼ ἡ Λίτσα ὅμως, μετ' ὁ φῶθινο καπέλλο της, τὸ γαλάζιο της φόρεμα καὶ τὰ σταχτιά μπουτινία της, ἦταν βέβαια τὸ πιὸ χαριτωμένο, τὸ πιὸ ζωηρὸ κοριτσάκι, ποὺ μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῇ. Ἦταν ἡ χάρι κι' ἡ χαρὰ προσωποποιημένες.

Τὰ μάτια της, ἡ μυτίτσα της, οἱ ὠμὲς της, τὰ μπρατσάκια της, ὅλα της μιλοῦσαν.

Οἱ ὥρες πέρασαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, ὅτι στὸ τέλος τοῦ γεύματος κάποιος ἀπὸ μᾶς παρατήρησε ὅτι ὁ οὐρανὸς, κατὰ τὴν δύση, γέμιζε ἀπὸ μαῦρα σύννεφα καὶ, καθὼς τὸ τραπέζι ποὺ τρώγαμε ἦταν ἔξω στὸ ὑπαίθρο, εὐκόλως μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε πὼς ἔρχονταν μπόρα.

— Παιδιά, μᾶς φώχισε ὁ πατέρας, κά-

μετε γρήγορα νὰ γυρίσουμε στὴν Γκλασιέρα.

— Ἀπὸ τώρα; εἶπαμε ὅλα τὰ παιδιὰ.

Ἡ Λίτσα δὲν εἶπε τίποτα, ἔκαμε ὅμως διάφορα νεύματα διαμαρτυρίας.

— Ἄν σηκωθῇ ἀέρας, μπορεῖ νὰ μᾶς πάρη τὰ γυαλόπιτα. Δρόμὸ!

Δὲν χωροῦσε πιά ἀντιλογία. Ἐέραμε ὅλοι πὼς αὐτὰ τὰ γυαλόπιτα εἶναι ἡ περιουσία τῶν κηπουρῶν καὶ πὼς ἂν ἐσπαζαν τὰ τζάμια ἀπ' τὸν ἀέρα θάταν καταστροφή.

— Πάω μπροστά, εἶπε ὁ πατέρας. Ἐλα μαζί μου, Βενιαμίν, καὶ σὺ Ἀλέξη. Θὰ τρεξοῦμε μεῖς νὰ προλάβουμε. Ὁ Ρεμῆς

ἂς ἔλθῃ, πιδ σιγά, μετ' τὴν Στεφανία καὶ μετ' τὴν Λίτσα.

Καὶ χωρὶς νὰ ποῦν ἄλλο τίποτα, ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς μετ' ἡμᾶς γοργό. Ἐμεῖς τοὺς ἀκολουθήσαμε, καὶ νονίζοντας τὸ βῆμα μας, ἡ Στεφανία δηλαδὴ κι' ἐγώ, κατὰ τὸ βῆμα τῆς Λίτσας.

Δὲν εἶχαμε πιά ὕψος: γιὰ γέλια, δὲν τρέχαμε, δὲν χοροπηδοῦσαμε, ὅπως στὸν ἐρχομό.

Ὁ οὐρανὸς γίνονταν ὁλοένα πιὸ μαῦρος, ἡ θύελλα ἐφθανε γρήγορα. Τὴν προμήνησαν σύννεφα σκόνης, ποὺ

τὰ σήκωνε καὶ τὰ στρυφογύριζε ὁ ἀνέμος. Ὅταν μᾶς ἔβρισκε κανένα τέτοιο σύννεφο, ἔπρεπε νὰ στεκόμαστε, νὰ γυρίζουμε τὴν ῥάχη στὸν ἀνέμο καὶ νὰ κλείνομε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ στραβώσουμε. Ὅταν ἀναπνέχαμε, αἰσθανόμαστε στὸ στόμα μιὰ χωματίλα.

Ἀπὸ μακρὺ βροντοῦσε κι' οἱ βροντὲς αὐτὲς πλησίαζαν ὁλοένα, ἀνακατεμένες μετ' ζωηρότατες ἀστραπές.

«Αὐτὴ ἦταν ἡ κακὴ μου Μοῖρα...» (Σελ. 258, στ. α').

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Τὸ ξέρω· εἶσαι κακοφανισμένος, γιατί 'ς τὴν ἀρρώστειά σου δὲν ἦλθα νὰ σ' ἐπισκεφθῶ καὶ 'ς τῶν δικῶν σου τῇ χαρᾷ δὲν σοῦ ἔστειλα δυὸ λόγια. Μὰ, καίμενε, ἀν ἤξερες τί....

— Σοῦτ'! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρω τίποτα, δὲν σοῦ παραπονέθηκα γιὰ τίποτα! Δὲν θὰ παραπονεθῶ ποτέ μου σὲ κανένα γιατί δὲν ἔκαμε κάτι. Καὶ τοῦτο, γιατί ξέρω πὼς δὲν κάνει κανένας κάτι σὲ δυὸ μοναχὰ περιπτώσεις: "Ὅταν δὲν μπορεῖ κι' ὅταν δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ κάμῃ.

— Μὰ ἐγώ, φίλε μου...

— Σιωπὴ!... Πῶς νὰ μεμφθῶ ἔναντι γιατί δὲν ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἦταν ἀδύνατο; Ἡ πῶς, νὰ τοῦ ἀπαιτήσω νὰ κάμῃ ἀνόμενα κι' ὑποκριτικά ὅ,τι δὲν νομίζει ἀναγκαῖο ἢ δὲν τὸ νοστιμεύεται; "Ἄν καμμιὰ δική σου μεγάλη δυστυχία σ' ἔκανε νὰ ξεχάσῃς καὶ τὴ χαρὰ μου καὶ τὴ λύπη μου, νὰ λυπηθῶ μόνο πρέπει γι' αὐτό. Μ' ἂν 'ς τὴν ψυχὴ σου δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα τὸ φιλικὸ ἐνδιαφέρον, πὼς θὰ σοῦ ἔκανε τὴν παρουσία μου ποθητὴ καὶ τὴ χαρὰ μου εὐχάριστη, καὶ τὴ λύπη μου δική σου λύπη, τὸ λάθος εἶναι ὅλο δικό μου πὼς δὲν ἤμουν ἀξίος ἢ δὲν ἤξερα τὸν κατάλληλο τρόπο γιὰ νὰ φυτέψω 'ς τὴν ψυχὴ σου, ἑσένα πὼς σὲ νόμιζα φίλο μου, αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον. Ε. Α.

ΚΑΛΟΒΑΙΡΙΑΤΗΕΣ ΕΚΑΡΟΜΕΣ

ΑΙΓΙΝΑ

Α'

Συρρίζει τὸ βαπόρι· ἀκούγεται ὁ κρότος τῆς ἄγκυρας πὼς σηκώνεται. Κάποιος φωνάζει· πρῶτος ἡμιταχῶς! Ἐνας ἀναβρασμός γίνεται πίσω στὴν ἑλικά. Ἡ παραλία σιγά-σιγά ἀπομακρύνεται. Φεύγουμε, ξεκινᾶμε!

Ἐγνοεῖς μου, ἀρίστε με μιὰ μέρα ἐλεύθερο νὰ χαρῶ ἀῤῥιο πάλι δικός σας εἰμαι.

Βγαίνουμε ἀπ' τὸ λιμάνι· ἀνοίχτὸ πέλαγο μπροστά μας. Ἀγερᾶκι μοσκομυρισμένον ἀναδεύει τὰ μαλλιά μας· τὸ στήθος μας ἀνασηκώνεται πρὸ ἀνάλαφρα· ἕνα ρίγος γλυκὸ σκορπιέται στὶς φλέβες μας, μιὰ ζωὴ ξανανιώνει μέσα μας. Ἀνασπίνουμε!

Πίσω μας, μακριά, στὸ πρῶνόν θαμπόφωτο φαίνεται ἡ Ἀθήνα κοιμισμένη. Ἐχε γειά, Ἀθήνα, σ' ἀφίνομε! Πάμε νὰ γιορτάσουμε, νὰ γλεντήσουμε στὴ φύση, πὼς γιὰ χάρι σου τὴν ἀπαρνηθήκαμε! Τὰ κύματα μᾶς λικνίζουν σιγά-σιγά. Καθὼς νανουρίζει μὲς στὴν ἀγκαλιά της ἡ μάνα τὸ παιδί. Πότε-πότε μούρχειται, ἀπ' τὰ κύματα πὼς σκάζουν στὰ πλάγια τοῦ βαποριοῦ—σὰν τὴ δροσιά π' ἀφίνει μικροῦ παιδιοῦ ὑγρὸ φίλκι—μιὰ ἄγνα θάλασσα στὸ πρόσωπο. — Εἶναι τὰ φιλιά σου, μάνα μου, πὼς μᾶς δίνεις ἀπ' τὴ χαρὰ πὼς μᾶς ξαναδέλεις σιμά σου! Καὶ μεῖς σ' ἀγαποῦμε, θάλασσα, μὰ βαρὺς νόμος, μοῖρα σκληρὴ μᾶς σκλαβώνει μακριά σου!

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς κεῖ πάνω μονάχος πὼς στέκεται μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ στήθος ὀλοφούτκωτο, τὰ μαλλιά τρικυμισμένα στὸν ἀνεμὸ; Στὴν γέφυρα ψηλά μονάχος ξαναζῶ στὴν ἀγκαλιά τῆς θάλασσας. Ἐνα αἰσθημα ἀνέκφραστο μὲ κυριεύει. Σὰ χαρὰ, σὰ λύπη, σὰ πόνο, σὰ λαχτάρα... Κάτι ζεστὸ πέφτει στὸ χέρι μου. Ἐνα δάκρυ· κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια μου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Δὲν ξέρω τί τὸ ἀνάγκασε νὰ βγῇ, λύπη γιὰ χαρὰ, μὰ κεῖνο πὼς νοιώθω εἶναι πὼς μέσα του ἔχει πνίξει κάθε μῖσος, ἔχθρα, πάθος πλάνο. Μὲ τὴ ματιά μου ἀγκαλιάζω τὸν κόσμον ὀλόκληρον. "ὦ, σεῖς πὼς ζητᾶτε νὰ βλάψῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἐδῶ ἐλάτε! Τὰ ὅπλα πὼς κρατᾶτε θὰ πέσουν κάτω, τὸ χέρι πὼς σφίγγεται σὲ γροθιά, θ' ἀνοίξῃ σ' ἀγκαλιά, τὸ στόμα πὼς βγάζει κατάρρες, θὰ σμίξῃ σὲ φίλημα. "Ὅλοι ἀδέρφια, παιδιά τῆς φύσης!

...Ἐνας γλάρος ζυγιάζεται πάνω μας· πότε μένει πίσω, πότε μᾶς ξεπερνᾷ· κάθεται στὸ κατάρτι, ἀπὸ κεῖ στὸ κοντάρι τῆς σημαίας στὴν πρύμη τοῦ βαποριοῦ. Ἐξάρνα ἀνοίγει τὰ φτερά του καὶ φτερουγίζει ψηλά στὸν αἰθέρα. Ουμώμαι ἕνα γλυκὸ τραγοῦδι· γοργόφτερε, χιονόθωρε, κι' ἀστερομάτη γλάρει... τοὺς πόθους μου, τὰ ὄνειρά μου πάρε καὶ φέρε τα στὰ πέλαγα, μακριά ἀπὸ τὴ στεριά... μαζί μὲ σένα ἀνάμεσα στὰ κύματα καὶ στ' ἄστρ, θὰ μένουν πάντ' ἀμόλυτα, παρθένα, ἀγνά, λευκά!... Ναί ὅλα δῶ πέρα ἀγνά, μοσκομυρισμένα, παρθένα.

Ἐνα καίκι μπροστά μας μ' ἀνοίχτὰ πανιά ἀρμενίζει· πὼς νὰ τὸ φτάσουμε! Τ' ἀγαπᾶς καλύτερα ἢ θάλασσα· εἶναι παιδί τῆς· θέλει αὐτὴ, τὸ βοηθαίει καὶ τρέχει, ἀλλοιώτικα μένει ἀκίνητο, ὑπάκουο στὴ θέλησι τῆς μάνας του. Ἐφ' μεῖς, στὸ βαπόρι, εἴτε θέλει, εἴτε ὄχι, πάντα προχωροῦμε.

— Νὰ κι' ἕνα νησάκι δεξιὰ μας ἀκατοίχτο· μικρὸ, μονάχο, παρατημένο· τὸ ζηλεύω· ζηλεύω τὴν ἐρημίαν του, μακριὰ ἀπ' τὴ βοή τοῦ κόσμου. Τὸ πόδια του τὰ χαϊδεύουν τὰ κύματα, τὴν κορφή του τὴ φυλάει ὁ μπᾶτης. Πῶς τὸ ζηλεύω! Πλέουμε πλάι στὴν Αἶγινα. Νὰ οἱ πλούσιοι ἐλαιῶνες τῆς, τὸ κάστρο μὲ τίς τρακόσες ἐξήντα πέντε ἐκκλησιᾶς—κάθε ἅγιος κι' ἡ ἐκκλησιά του—ἡ πρασινοστολισμένη Χαλασμένη. Πόσες ἐνθύμιες παλιές ξυπνοὺν μέσα μου! Στρήθουμι τὸν κόπο πὼς προχωρεῖ βαθιά στὴ θάλασσα. Νὰ τὸ λιμάνι τῆς Αἰγίνης. Ἀσπρα σπιτάκια ἀσβεστωμένα, σὰν νὰ φοροῦν τὰ γιορτινὰ τους νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν. Στους μῶλους πάνου, πλήθος

παιδιά μᾶς χαιρετοῦν μὲ τὰ καπέλλα. Βαρκοῦλες ὀλόλευκες, μὲ πανάκια κάτασπρα, σὰν νυφούλες—ἄσπρες πεταλούδες πὼς φτερουγᾶνε γύρω στὸ εἶς—μᾶς ἀγκαλιάζουν.—Πάρτε καὶ μένα μαζί σας!...

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. ΛΕ ΡΟΥ]

Ε'. (Συνέχεια)

Μὰ ἦταν δυνατό νὰ γίνῃ ἐσπερίδα, καὶ μάλιστα ἀρραβῶνες, χωρὶς μομπόνια, κουρέτα, παγωτά, λεμονάδες, βυσσινάδες καὶ σουμάδες;

Ὁ κ. Κάσσανδρος εἶχε παρουσιασθῇ δυὸ-τρεῖς φορές, μὲ τὴν πρόφαση πὼς ἤθελε νὰ ρωτήσῃ ἂν πηγαίνουν ὅλα καλά, πραγματικῶς ὅμως γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔβγαλαν τὰ σκεπάσματα ἀπὸ τίς πολυθρόνας του καὶ νὰ ἰδῇ ἂν εἶχαν φθάσει τὰ ὠραῖα πράγματα πὼς ἐλογαριάζε νὰ φάῃ χωρὶς νὰ λύσῃ τὸ πουργι του, ὁ φιλάργυρος!

Μὰ στὴν κάμαρα δὲν ἦταν ἀκόμα παρὰ οἱ δυὸ νοικάρηδες, πὼς ἄρχισαν νὰ στενοχωριοῦνται, ὀλομόναχοι μέσα στὰ κάθε λογιῆς καθίσματα πὼς εἶχαν ἀραδιάσει 'ς ὅλες τίς πλευρὰς καὶ στὰ δυὸ μικρὰ σπερματέτα, πὼς μόλις ἐφεγγαν μὲ τρεμουλιαστὴ λάμψη, ἀναμμένα σὲ χάλκινα σαμπάνια ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Τὶ ἄθλιος φωτισμός! Πῶς θὰ γίνονταν ὀλόκαιρη βεγγέρα μὲ μόνο δυὸ κεριά...

Τέλος, κατὰ τίς ὀκτώ, ἕνα πολὺ διακριτικὸ κτύπημα στὴν ξώπορτα ἐφθασε ὡς ταῦτά τοῦ κ. Κάσσανδρου. Ἐπὶ τῇ χαρᾷ του, ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήν του, κατέβηκε τὴ σκάλα γρήγορα—γρήγορα σὰν παιδί, πῆδησε τὰ σκαλάκια τῆς εἰσόδου κι' ἔτρεξε νανοῖζη.

Μόλις μισάνοιξε τὸ θυρόφυλλο, ἔξη σκιὲς σιωπηλές, βουδές, γλύστρησαν στὸν κῆπο (*), ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης κι' ἡ τελευταία, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα λαθραῖο βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω, ξανάκλεισε μόνη τῆς τὴν πόρτα καὶ μὲ μεγάλη προφύλαξη ἔβαλε σιγά-σιγά καὶ τὸ σύρτη. Ὁ Κάσσανδρος τᾶχασε.

Ποιοὶ ἦσαν οἱ μαῦροι, οἱ μυστηριώδεις ἄνθρωποι; Μὴν εἶχε πάλι νὰ κάμῃ μὲ κλέφτες; Μὴν ἀνοίξε μόνος τοῦ γιὰ νὰ πατήσουν τὸ σπῆτι τοῦ κακοῦργου;

Ἦταν ἐτοιμος νὰ ρωτήσῃ, νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν ἐπρόφθασε: Ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί ἔτρεξαν μέσ' στὴν ὥρα καὶ μ' ὀλοφάνερη εὐχαρίστηση ὑποδέχθησαν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους φωνάζοντας: —"Ἦλθατε τέλος πάντων!.. Μὰ γιατί ἀργήσατε τόσο;... Ἀρχίσαμε νὰ χάνουμε τὴν ὑπομονή!.. Ὅριστε, περᾶστε!

— Πῶς; ἀπόρησε ὁ Κάσσανδρος.

(*) Τὸς εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 261.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ εὐγενεῖς φίλοι πὼς περιμένατε; Μὰ γιατί ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο; — Σοῦτ'! ἔκχε οἱ Ἀρλεκίνοι. Σιγά, σιγὰ Κάσσανδρε! Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἐδῶ εἵμαστε ἰν κ ὀ γ ν ι τ ο. Γι' αὐτὸ κι' οἱ εἰσοὶ μας ἦλθαν πεζοὶ καὶ σχεδὸν κρυφά. Γιὰ φαντασθῆτε τί σοῦσουρο θὰ γίνονταν στὴ γειτονιά, ἂν ἔρχονταν μὲ τ' ἀμάξια τους καὶ τὴν ἀκολουθία τους!

— Καλὰ, καλὰ, ἐννοῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Κάσσανδρος, εὐκολόπιστος ὅπως πάντ' ἔξερε ὅμως, δὲν ἤρθε ἀκόμα οὔτε ζαχαροπλάστης, οὔτε λεμοναδᾶς.

— Δὲν πειράζει καθόλου! ἀποκρίθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τῶν νοικάρηδων, δείχνοντας ἕνα μεγάλο πακέτο κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του. Φέραμε μεῖς ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν βεγγέρα.

— Ἀ! ἐσάστισε ὁ κ. Κάσσανδρος.

Καὶ μὲ τὸ δικὸν του. Τέτοιοι μεγάλοι ἄρχοντες καὶ νὰ κουβαλοῦν μονάχοι τοὺς πράγματα πὼς συνήθως τὰ ἐμπιστευοῦνται σὲ ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας;

Ἀλλὰ τότε τοῦ ἐξήγησε ὁ Ραντί-Γκρί:

— Μὴ σὰς φανῇ παράνομο, σινιὸρ Κάσσανδρος! Ζαχαροπλάστες, φλύαροι εἶναι, λεμοναντάντες τὸ ἴντιο... Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ φίλοι μας ἀγκοράσανε καὶ φέρανε μονάχοι τους γλυκίσματα καὶ ποτὰ γιὰ βεγγέρα. Ἐξέρεις τί γίνεται;

— Ἐστὶ τὰ συμφωνήσαμε γιὰ περισσότερη προφύλαξη, ἐπρόσθεσε κι' ὁ Ἀρλεκίνος. Δὲν ἠθέλαμε νάλθουν ἐδῶ ξένοι ἄνθρωποι, νὰ μυριθοῦν μὲ τοιοῦς ἔχουν νὰ κάμουν, νὰ φλυαρήσουν ἔξω καὶ νὰ μᾶς προδώσουν.

Ὁ Κάσσανδρος τὸ ἐπίστευε, μὰ δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωνέψῃ! Στὴ συντροφιά ἐκείνη ἦταν βέβαια κόμητες, μαρκήσιοι, δούκες, πρίγκιπες. Καὶ νὰ τοὺς βλέπῃ τώρα φορτωμένους γλυκίσματα

Ὁ Ἀνθός.

καὶ μπουκάλια, σὰν ἐργάτες πὼς πηγαίνουν σὲ κανένα ἐξοχικὸ πικ-νίκ καὶ κουβαλοῦν μαζί τους τὰ φαγιά πὼς μαγειρεῖσαν στὸ σπῆτι ἢ ἀγόρασαν ἀπὸ τὸ μαζέρικο!

Ἦταν ἀπίστευτο, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ ὅμως ἐστὶ ἦταν!.. Ἐ, τόσο τὸ καλύτερο... Οἱ μεγάλοι σιγὰ οἱ ἐκεί-

νοὶ δὲν φαίνονταν καθόλου ἀκατάδεκτοι, ὑπερήφανοι κι' ὁ ταπεινὸς ὁ Κάσσανδρος θᾶχε μεγάλη εὐχαρίστηση ἀπὸ πῶς νὰ τουγγρήσῃ μαζί τους τὸ ποτήρι. Καὶ ποῖος ξέρεῖ! Ἀπάνου στὸ πιστό, στὸ γλέντι, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ξανοιχθῇ μαζί τους, νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ τὰ σχέδιά του, νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ τίς μικρὰς προσωπικὰς του φιλοδοξίες καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ τὸν βοηθήσουν, νὰ τὸν προστατεύσουν. Δύσκολο ἦταν; Μπᾶ!..

Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, παρατήρησε πὼς καθένας κρατοῦσε ἀπὸ κάτι τι κι' ὁ θαυμασμός του γι' αὐτοὺς ἐμεγάλωσε. Εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τί ὠραῖα πράγματα θάβγαλαν μέσ' ἀπὸ τὰ πακέτα ἐκείνα. Ἀπὸ διάκριση ὅμως τραβήχθηκε, ὅταν ἐφθασε στὴν πόρτα τῆς κάμαρας.

— Σινιὸρ Κάσσανδρε, τοῦ εἶπε ὁ Ἀρλεκίνος πρὶν κλεισθῇ τὴν πόρτα. Λίγα

Ὁ Ἀτσαλοκέρης.

λεπτὰ μόνο νὰ στρώσουμε τὸ τραπέζι καὶ ἅμα ἐτοιμαστοῦν ὅλα, θὰ σὰς εἰδοποιήσουμε. Μᾶς συγχωρεῖτε, ἔ; —

— Τίποτα, τίποτα, κάμετε τὴ δουλειά σας, ἀποκρίθηκε μὲ βαθεῖα ὑποκλιση ὁ σπιτονοικοκύρης.

Κι' οἱ νοικάρηδες μὲ τοὺς καλεσμένους τους ἔμειναν μόνοι.

— Λοιπόν; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Ραντί-Γκρί, ὅταν ὅλοι ἄφησαν τὰ πακέτα τους στὴ μέση τῆς κάμαρας. Ρεμούλα σήμε-ρα πῆγχε καλὰ;

— Ακοῦς λέει! ἐφώνασε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους, πὼς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν περίφημο λωποδότη Ἀνθός.

— Ἀργήσατε ὅμως, παιδιά μου! Παρατήρησε ὁ Ἀρλεκίνος.

— Μὰ γι' αὐτὸ σουφρώσαμε ἕνα σωρὸ πράγματα! ἀποκρίθηκε ἕνας ἄλλος, πὼς δὲν ἦταν παρὰ ὁ διάσημος Κομφοκοτσίδας.

Κ' ἀνοίγωντας τὸ πακέτο του, ἐξακολούθησε:

— Ὅριστε! τυρόπιτες, παστιτσάκια μὲ φρούτα, σοκολάτες, μύγδαλα, ὅ,τι θέλετε! Αὐτὰ τὰ ψαρέψαμε, ὁ Ἀνθός

κι' ἐγώ, ἀπὸ τὴν βιτρίνα ἑνὸς ζαχαροπλάστη, ἐνῶ ὁ Πνίχτης (κι' ἔδειξε κάποιον ἄλλον ἀπὸ τὴν παρέα,) εἶχε μπῆ στὸ μαγαζί του καὶ τοῦ ἔδειξε φανταστικὰς παραγγελίες.

Τότε ἀνοίξε τὸ πακέτο τοῦ ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀτσαλοκέρης, ἄλλος ἀρχικλέφταρος, καὶ δείχνοντας τὸ περιεχό-

Ὁ Πνίχτης.

μενο, ἄρχισε νὰ τὸ ἐκθειάζῃ σὰν πλανόδιος πωλητής:

— Ὁραῖα μομπόνια, κύριοι! Ὁραῖα φροντὰ! κάστανα ζαχαρωμένα, ἀχλάδια καὶ βερούκοκα! Εἶναι ἀριστουργήματα τοῦ καλύτερου Ζαχαροπλαστείου πὼς ὑπάρχει στὸ Παρίσι. Καὶ ξέρετε πὼς τάβαλα στὸ χέρι; Ἀκοῦστε: Μπαίνω μέσα βιαστικά καὶ λέω στὸ Ζαχαροπλάστη: «Κύριε Γκρεγκορᾶ! ὁ θεὸς σας πέθανε!» Γιατ' ἤξερα πὼς ὁ Γκρεγκορᾶς ἔχει ἕνα γέρο θεό, πλούσιο, πὼς ἐλπίζει νὰ τὸν κληρονομήσῃ. «Ἀχ, μοῦ λέει, τώρα δὲν ἔχω κανένα ἐδῶ· κάθεσαι μιὰ στιγμὴ νὰ μοῦ φυλάξῃς τὸ μαγαζί; — Πολὺ εὐχαρίστως!» Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος τρέχει στοῦ δῆθεν πεθαμένου θεοῦ του, νὰ πάρῃ τὴν κληρονομιά, ἐγώ... κληρονομῶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα πὼς βλέπετε! (Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΩΡΑ

Ἀκου γαννίσματα φτασμένα, βελόματα μὲς 'ς τὸ λαγγάδι! καὶ τὸ κουδούνι, πὼς ὁλοῦνα σὺναται πέρα 'στὸ σκοτάδι!

Δὲς μὲς 'στὸν ἡμερὸν βλαῖνα τ' ἀβέβαια φῶς νὰ τρεμουλιάξῃ· ἀκου μακρὰ τὴν ἀλκυόνα ἀπ' τ' ἀκρογιάλια πὼς στενάζει!

Ἀκου τῆς νύχτας τῆς φωνή, πὼς ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ξεθαρεύουν. Λάμψες, τριξίματα, τρεμουλές, πὼς κάτω ἀπ' τ' ἄστρα ζωιανεύουν.

Μὲς εἰς οὐδὲ καὶ μὲς 'στὰ φύλλα τ' αὐλάκι μαλακὰ πὼς φρίσσει, τῆς λεύκας τὴν ἀνατολή, πὼς πάει γλυκὰ νὰ τ' ἀπαρτήσῃ!

Τὰ ὁρᾶ καλὰμια, πὼς μιλῶνε κι' ὁλος ὁ κόσμος σὰ σιωπῇ· τὰ χεῖλη μου πὼς πᾶν νὰ ποῖνε τὴν προσοχήν πὼς ἔχουν ξεχάσει!

ΤΕΛΟΣ ΛΑΡΑΣ

